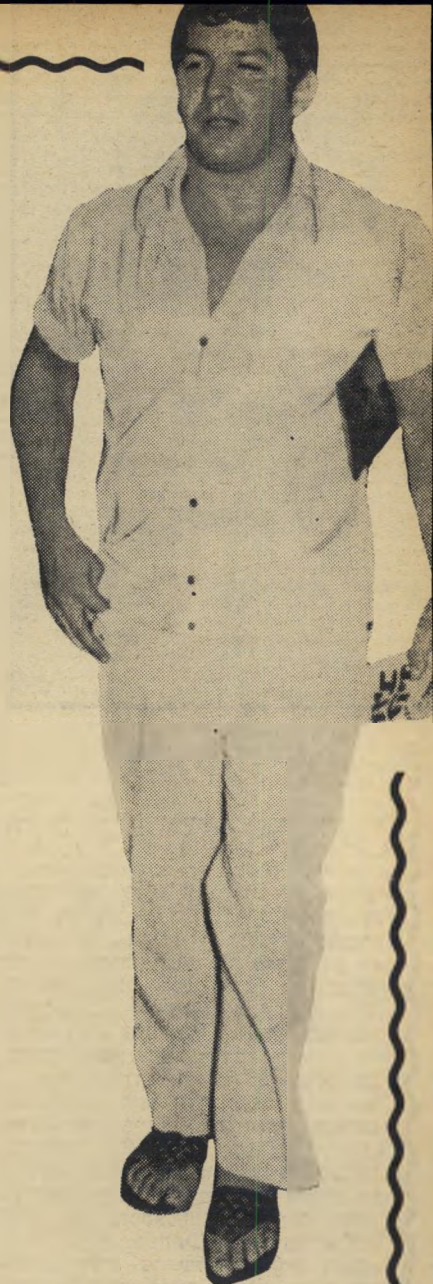

אהבה אסורה על הגשר

מתלוננות, הגיעה למסקנות לא מחמיאות בקשר לאילן עצמו. קבע דו"ח החקירה: "יחסיו של סרן אילן עובד הן עם העובדים האזרחיים במקום, נציגי הצנזורה, והן עם פיקודיו — היו מעוררים לחלוטין. לטרן עובד נודע שם של תכנן, שוחר-ריב וזומם-מזימות — כשהוא עצמו, לאחר שהיטיב לסכסך בין אנשים, היה שומר לעצמו פינה, כשהוא מקרב אליו את אחד האנשים באותו סיכסוך, שאך זה מקרוב התנכל לו."

הדו"ח גם הצביע על חלק ממקורות המידע שלו: "יעקב שמיר העיד" המשיך הדו"ח, "יחסיו עם סרן אילן עובד היו שזורים מסע-השמצות על רקע יחסי-מין עם חיילות, וכי בהזדמנות אמר לו סרן עובד, שצריך לחתור תחת אדם, לאסוף נגדו עובדות, לסחוט ממנו התנצלות בכתב, ואז מספיקה מכה קטנה, והאדם ההוא יודע שהאדמה התמטטה תחתיו". לדברי שמיר, נהג סרן עובד בשיטה זו גם כלפיו.

וקביעה נוספת של החקירה: "סרן עובד נהג להתרברב בפומבי על יחסי-מין שהיו לו כביכול עם חיילות, שבפועל לא נענו לחיזוריו."

המאשים
יעקב שמיר, לשעבר צנזור בגשר אלנבי, מסר עדויות שהאשימו את הקצין. היה זה לאחר שהקצין הגיש תלונה נגדו.

ב עקבות דו"ח החקירה החליט הי-פרקליט הצבאי של מפקדת פיקוד מר"כ כי אילן עובד הוא "קצין בעל תכונות אנושיות שליליות ביותר, המנצל את מעמדו לתככים, להוללות, ולניצול פיקודי". הפרקליט, למרות שהסתייג מעדותן של עופרה ויהודית, קבע כי יש לפעול נגד אילן בשני מישורים: במישור המשפטי, להעמידו לדין על פגיעה במשמעת, בגלל שהלך רכיל על הצלחותיו המירניות. במישור השלישתי — "לשקול את המשך העסקתו כשירות-קבע בכלל", בגלל מדיניות התנהגותו עם אנשיו.

בינתיים, היה היחיד שלא ידע מכל ההתרחשויות המסעירות האלה — אילן עובד עצמו.

עובד, יליד מרוקו שעלה ארצה כילד, הינו איש קבע מזה שמונה שנים. לפני שש שנים נשלח בשליחות משרד-הביטחון לצ'אד, שירת שם שלוש שנים, זכה בערימה של מכתבי-המלצה והערכה מהם מגשיא צ'אד, שגירותו ישראל שם, ומי לא.

עם מכתבים דו"חות נלהבים אלה חזר לישראל, נתמנה לתפקיד הרגיש של מפקד גשר אלנבי, לקראת סיום תפקידו, המליץ עליו מפקדו להעלאה לדרגת רבי-סרן.

אילן זומן לקורס מ"פים, סיים אותו בהצלחה, והובטח לו שיקבל את הפלאפל, וכן תפקיד רציני: מ"פ בקורס מ"כים.

א לא שכיתיים, מאחורי הקלעים, התגלגל כדור החקירה האלה. התר צאה: במקום התפקיד המיוחל, הועבר אילן לגיב מסכן, שלפניו מילא אותו סגן, מובן שגם הפלאפל המיוחל בושש מלהגיע. כאשר בושש ובושש, ביקש אילן ראיון אצל ראש מינהל הסגל. רק שם ואז נתגלה לו, כי מתנהלת נגדו חקירה, ועד שתסיימו, לא יקבל את הרס"ן.

אילן, שלא ידע על מה החקירה, קיבל עליו את הדין בשתיקה, החל מתעניין בצינורות התיקורת הפרטיים של ותיקי צה"ל, גילה כי המדובר בחיילות על הגשר.

הוא גילה גם דבר נוסף, כי חבריו בבסיס החלו לפתע שומרים מרחק ממנו. חקירה נוספת גילתה, כי המקור היה מפקד הבסיס בו שירת עתה, שסיפר

פרקליט אי
עורך-דין ניסים מזור, ידיו של אילן, נטל את השלב האזרחי במאבק.

פרקליט בי
עורך-דין שמיר, עון דגן, שיחד עם מזור הסכים להגיש את הבג"ץ יוצא-הדופן של חייל קבע נגד שר-הביטחון.

שהיא לא שוכבת אפילו עם החבר הקבוע שלה. גם עופרה וגם יהודית סיפרו שאילן הציג את עצמו בפניהן כרווק. עד כאן, היה הכל פשוט וחלק. עתה, נכנס לתמונה גורם נוסף: יעקב שמיר, אורח עובד צה"ל ששימש בתפקיד הצנזור בגשר. בעדותה, סיפרה עופרה כי באחד הימים, סיפר לה שמיר, כי סרן אילן סיפר לו שקיים איתה, עם עופרה, יחסי-מין, ואפילו ידע לפרט את הנקודות האינטימיות הרגישות שלה, ושאר נתונים טכניים.

ב עקבות עדויותיהן של הטר"שית והרב"טית, נפתחה חקירה דיסקרטית נגד מפקד הגשר. בחקירה, הלך הסיפור והסתבך, וכדור הבוז הלך והתנפח. בשלב ראשון, התברר שרב"ט יהודית שיקרה, בסיפורה בפני המפקדת שלה, דהיינו — התברר שהשמצותיו של אילן לא היו למעשה השמצות, אלא אמת. בחקירה, הודתה חיילת החי"ה מלאה החיבה, כי קיימה באמת יחסי-מין עם הסרן. "עשינו את זה במקום אורחי, בהסכמה הדדית", דיווחה, "אילן הציג את עצמו בפני כרווק. לא האמנתי לו כל-כך, אבל בסך-הכל לא ייחסתי לזה חשיבות". באותה הזדמנות התברר כי שכבה גם עם יעקב שמיר.

הטר"שית, לעומתה, המשיכה לטעון בלהט כי השמצותיו של המפקד היו השמצות בלבד. יעקב שמיר, לעומת זאת, ידע לספר כי עופרה הודתה בפניו, בנוכחות סרן אילן עצמו, כי התעלסה עם אילן — רק שלא באותו טיול מפורסם ליריחו, אלא בחדרו הפרטי של הסרן בגשר אלנבי. למי להאמין? בשלב זה, אפשר למצוא את ההערה הבאה בדו"ח החקירה: "מפקד דה של טר"ש בארי, רס"ל עוזא ממשטרת-ישראל, מעיד כי הבחורה עופרה בארי לא נמנית על החיילות הממושמשות".

ע תה, התעוררה מאליה השאלה המעניינת: אם אכן קיימה יהודית יחסי-מין עם המפקד — מדוע רצה להת' לזנו עליו, כבתולה אומללה? לאילן עובד הסבר מעניין: לדבריו, ככל אשם האדם השלישי — יעקב שמיר, כל העניין הוא נקמתו של שמיר. לדבריו, גילה אילן כי שמיר קיים מגעים ללא אישור עם ערבי ממזרח ירושלים, הגיש נגדו תלונה על כך. שמיר הודה בפניו, טען אילן, כי אכן ויתר מספר פעמים על חיפושיו על גופם של ערבים שחצו את הגשר, אולם הסביר כי היה זה רק במקרים שמפקד הגשר, דהיינו אילן עצמו, הורה לו לעזוב את עבודתו ולהתייצב בפניו מיד.

בעקבות הגשת התלונה על-ידי אילן נגד שמיר, הסית שמיר, לדברי אילן, את שתי החיילות להתלונן נגדו — וכך נפתח נגדו ציד המכשפות. החקירה, למרות הסתייגותה משתי הי-*

* חיילות חי"ב"ה שייכות למשטרת-ישראל.

הקצין

סיפורי יחסי-מין עם חיילות נזק מצה"ל.

מ שה ריין לא שמע מימיו את שמה של רב-טוראית יהודית אומן, לא פגש אותה מימיו, ולא ידע שהיא קיימת בעולם. למרות זאת, היתה זו הרב-טוראית התמודדה שגרמה לכך, שבשבוע שעבר הוגשה נגד שר-הביטחון תביעה לבית-הדין הגבוה לצדק.

היתה זו תביעה נדירה ביותר: היא הוגשה על-ידי אחד מפיקודיו של דיין — סרן בצבא-קבע בשם אילן עובד. הסרן השחרור והחסון לא הסתפק במפקדו העליון, הגיש את תביעתו גם נגד הרמטכ"ל וקצינים בכירים נוספים בצה"ל.

כך, הגיעה לשיאה פרשת רכילות קטנה, שהלכה והתגלגלה לממדי בלון פורח, התפוצצה בתביעה הפיקנטית.

הכדור החל מתגלגל כשהרב"טית, ששירתה או כחיילת חי"ב"ה על גשר אלנבי, פנתה למפקדת היחידה שלה, התלוננה כי מפקד הגשר, סרן אילן עובד,

„איני מוכן להיות דרייפוס!“ קרא הסרן שהודח מצה"ל

מפיץ עליה סיפורים כאילו שכב איתה, יודע אפילו להוסיף כי היא משתמשת בגלולות למניעת הריון. רב"ט יהודית הסבירה למפקדת שהיא בתולה עדיין. הרב"טית ידעה להוסיף את שמה של קורבן נוסף — טר"שית עופרה בארי. עופרה הוזמנה לחקירה, העידה כי סרן אילן לקח אותה יום אחד לטיול ליריחו, ובבניין משטרת יריחו הציג לה לקיים איתו יחסי-מין. היא סירבה, הסבירה לו

העולם הזה מצא לנכון להסוות את שמו של החיילות המעורבות בפרשה.